

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 2Cdo/123/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7613235093
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Trubanová
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:7613235093.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Viery Petríkovej a Mgr. Renáty Gavalcovej, v spore žalobcov 1/ Z. S., bývajúcej v J., 2/ U. S., bývajúceho v J., obaja zast. Advokátska kancelária PIATNIK, s. r. o., so sídlom v Levoči, Vysoká 425/71, proti žalovaným 1/ V. W., bývajúcemu v V., zast. JUDr. Viktorom Novýsedlákom, advokátom, so sídlom v Poprade, Šrobárova 2668/21, 2/ V. B., bývajúcemu v V., zast. JUDr. Ľubomírou Bašistovou Virovou, advokátkou, so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Zimná 62, o určenie nehnuteľností patriacich do podielového spoluvlastníctva a o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 20C/36/2014, o dovolaní žalovaného 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 20. augusta 2019 sp. zn. 25Co/73/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .
Žalobcovia 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

- Okresný súd Poprad (ďalej ako „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom (prvým v poradí) z 22 júna 2015 č. k. 20C/36/2014-102 prvým výrokom zamietol návrh žalobcov a v druhom výroku uviedol, že o trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.
- Krajský súd v Prešove (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcov uznesením z 22. decembra 2015 č. k. 12Co/219/2015-169 12Co/221/2015-169 prvým výrokom zrušil rozsudok okresného súdu (prvý v poradí) a vec mu vrátil na ďalšie konanie, druhým výrokom zrušil uznesenie súdu prvej inštancie o povinnosti žalobcu 2/ zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie č. k. 20C/36/2014-148. Prvý výrok odvolací súd odôvodnil nedostatočným odôvodnením rozhodnutia okresného súdu, taktiež tým, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav, na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam skutkového stavu a vec nesprávne právne posúdil Druhý výrok krajsky súd odôvodnil tým, že žalobca 2/ je od poplatku oslobodený, pretože mu bol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci, a to podľa zákona č. 327/2005 Zb. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi.
- Okresný súd rozsudkom (druhým v poradí) zo 04. apríla 2017 č. k. 20C/36/2014-242 žalobu zamietol a žalovaným 1/ a 2/ priznal právo na náhradu trov konania. Po vykonaní dokazovania mal za to, že žalobcovia vo veci dôkazné bremeno neunesli. Súdom mal za preukázané, že medzi žalobcami a žalovaným 1/ došlo dňa 28. marca 2013 k riadnemu uzavretiu kúpnej zmluvy, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX k. ú. P., že došlo k úhrade kúpnej ceny v časti v hotovosti a v časti prevodom na účty žalobcov. Túto skutočnosť žalobcovia nespochybňovali. Bolo tiež preukázané, že žalobkyňa 1/ následne finančné prostriedky zverila Q. S., ktorý s nimi mal „obchodovať“ a zabezpečiť zisk na dostavbu domu a vrátenie pôžičky. Nakoľko zisk dosiahnutý nebol, domáhajú sa žalobcovia určenia spoluvlastníckych podielov k predmetu sporu. Svedkovia E., V., S., S. aj F. potvrdili, že žalobkyňa 1/ mala v úmysle prostredníctvom S.pekulatívne investovať finančné prostriedky získané

predajom domu a tieto následne opätovne použiť na kúpu domu. V konaní nebolo preukázané, že by v týchto zamýšľaných operáciách bol akokoľvek angažovaný žalovaný 1/, či dokonca žalovaný 2/. Čo by teda malo byť dôvodom straty vlastníckeho práva žalovaného 2/, či neplatnosti kúpnej zmluvy, žalobcovia nepreukázali. Čo sa týka neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalobcami a žalovaným 1/ v tomto smere má súd za to, že žalobcovia nepreukazovali a nepreukázali akýkoľvek nátlak zo strany žalovaného 1/, či tretej osoby v súvislosti s uzavretím kúpnej zmluvy. V tomto smere absentujú konkrétne skutkové tvrdenia a zodpovedajúce dôkazy. Z hľadiska posúdenia oprávnenosti a odôvodnenosti žalobného návrhu je v zmysle uvedeného nevyhnutné, aby sa tento posúdil aj z hľadiska zásad občianskoprávných vzťahov - základného a zásadného interpretačného pravidla obsiahnutého v § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. (ďalej aj „OZ“). Vo vzťahu k žalovanému 2/ je nepochybné, že ako nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istým svojím vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu (porovnaj aj R 14/2009). Súd poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa 1/ má z titulu realizovanej kúpy uznaný dlh Q. S., avšak tento z nepochopiteľných dôvodov nevymáha, i keď uvedený dlh má priamo podľa jej vyjadrenia súvisieť s predajom nehnuteľností zmluvou z 28. marca 2013. Zrejším výsledkom vyhovujúceho rozhodnutia by bolo bezdôvodné obohatenie žalobcov vo forme opätovného získania nehnuteľností, pravdepodobne utratenej kúpnej ceny a súčasne možnosť získať od Q. S. prostriedky v sume 25.000 eur a naopak by vyhovujúce rozhodnutie spôsobilo ďalšie spory z titulu nárokov žalovaných medzi sebou a voči žalobcom, pričom možnosť ich vymoženia v budúcnosti vzhľadom na nedostatok príjmu žalobcov by bola neistá, čo odporuje zásadám spravodlivosti. Pokiaľ žalobcovia mali v úmysle získať a „investovať“ finančné prostriedky, z čoho mali dosiahnuť profit, museli tiež počítať s prípadnou stratou a na tejto sa podieľať.

4. Krajský súd na odvolanie žalobcov rozsudkom z 20. augusta 2019 č. k. 25Co/73/2017-324 prvým výrokom (I.) rozsudok súdu prvej inštancie čiastočne zmenil tak, že určil, že nehnuteľnosti špecifikované v prvom výroku jeho rozhodnutia patria do podielového spoluvlastníctva žalobkyne 1/ v 1/2 ako podiel z celku a žalobcu 2/ v 1/2 ako podiel z celku. Druhým výrokom (II.) rozsudok súdu prvej inštancie v časti o náhradu nemajetkovej ujmy a vo výroku o trovách konania zrušil a vec v tejto časti vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Po vykonanom dokazovaní a prednesoch a vyjadreniach strán sporu dospel k záveru, že je potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie čiastočne zmeniť, a to postupom podľa § 388 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Odvolací súd poukázal, že asi nikto zo zúčastnených osôb neverí tomu, že žalobkyňa mala vôľu predat' dom a zbaviť sa natrvalo vlastníctva domu, ktorý stavala. Naopak je evidentné, že jej išlo len o získanie finančných prostriedkov na dostavbu domu, aby nebola odkázaná na sťahovanie sa z nájmu do nájmu, a aby si zabezpečila sebe a jej štyrom deťom strechu nad hlavou. Správny je preto skutkový záver súdu prvej inštancie, že cit. „zabezpečiť zisk na dostavbu domu a vrátenie pôžičky.“ Nie teda kúpna zmluva, ale pôžička bola vôľou pri spornej kontraktácii. Odvolací súd nemal žiadne pochybnosti, že zistené okolnosti nesmerovali k nenávratnému zbaveniu sa vlastníctva, ktoré bolo z hľadiska obydlija pre žalobkyňu prepotrebné, ale k prevodu nehnuteľnosti len a len za účelom zabezpečenia vrátenia dlhu. Je zrejmé, že na kúpnu zmluvu nebola vôľa (žalujúca strana nesledovala trvalé nenávratné zbavenie sa vlastníctva), a preto pre nedostatok vôle nemôže ísť ani o platnú kúpnu zmluvu (právny úkon je prejav vôle...). Právo však pripúšťa stav, že síce formálne označenie právneho úkonu pre nedostatok vôle neobstojí (kúpna zmluva), no ak ten istý právny úkon má náležitosti iného právneho úkonu (zastiera), tak môže bez ohľadu na označenie (nadpis) ísť o iný platný (skutočný) právny úkon (§ 41a OZ). V danej veci však nemôžu byť žiadne pochybnosti o tom, že úkon, ktorý sa skutočne sledoval (prevod na účely zabezpečenia splnenia dlhu) nemá minimálne jednu esenciálnu náležitosť - ocenenie. Z dôvodu hospodárnosti nepovažoval za potrebné vytýkať odvolací súd ďalšie nedostatky v náležitostiach zabezpečovacieho prevodu práva (spôsob výkonu zabezpečovacieho prevodu práva a iné). Z uvedených dôvodov nie je platná kúpna zmluva o prevode predmetných nehnuteľností na žalovaného 1/ (nedostatok vôle natrvalo predat'). Neplatná je aj následná kúpna zmluva medzi žalovanými 1/ a 2/. Za určitých okolností môže platne uzavrieť kúpnu zmluvu aj osoba, na ktorú ešte neprešli vecno-právne účinky prevodu. Kúpna zmluva je totiž záväzkovo právny vzťah a jeho obsahom je záväzok previesť vlastníctvo. No okolnosti, za akých bola podpísaná tzv. „kúpna zmluva“ medzi žalobcami a žalovaným 1/, nijako neumožňujú platný prevod (následný) medzi žalovanými 1/ a 2/. Nikto nemôže previesť viacej práv ako sám má. Žalovaný 1/ nikdy nebol legitimovaný na následný scudzovací právny úkon (1. nebol vlastníkom a 2. nebol ani oprávnený vykonať zabezpečovací prevod práva na ďalšiu osobu). Súčasne poukazuje, že právne účinky neplatnosti zasahujú do vecnoprávneho (vlastníckeho) vzťahu, ktorý vznikol na základe neplatného právneho

úkonu. V časti o náhradu nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie rozsudok nijako neodôvodnil a pre úplnú nepreskúmateľnosť odvolací súd zrušil v tejto časti a v súvisiacom výroku rozsudok a vrátil vec na ďalšie konanie (§ 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP a § 391 ods. 1 CSP). Odvolací súd poznamenal, že sporové konanie založené inter alia na efektívite procesu nevyžaduje ďalšie odôvodnenie podporujúce záver o vadnosti spornej kontraktácie. Odklon od spravodlivosti zo strany súdu prvej inštancie je však tak závažný, že je treba poznamenať niekoľko poznámok. Prima facie súd prvej inštancie nemohol udržať argument o „riadnej kúpnej zmluve“, ak vzápätí označuje pôžičku, ako dôvod vrátenia peňazí prijatých pri „kúpnej zmluve“. Ide o rozpor až na úrovni argumentačného lapsusu. Predmetná vec indikuje kontraktáciu pri využití nadvlády nad osobou v tiesni (minimálne finančnej), nehovoriac o takých civilistických kategóriách, akými je zneužitie neskúsenosti (§ 39a OZ). Na náprotivnej strane kontraktácie stáli osoby, ktoré sa venujú biznisu, či už obchodovaniu s nehnuteľnosťami (žalovaný 1/) alebo stavebnému biznisu (žalovaný 2/). Asi by sotva niekto uveril tvrdeniu, že sa dá robiť biznis na spätnom predaji nehnuteľnosti za rovnakú cenu (28.000 eur). Elementárna dávka logiky podporuje záver o biznise na ďalšom predaji nehnuteľnosti, ktorá má cca 100 % vyššiu hodnotu (cca 58.000 eur). Najnecitlivejší záver na celej kauze je prenesenie nečestného úmyslu na žalobkyňu, ktorá sa evidentne nechala vmanipulovať do pochybnej a neistej transakcie manažovanej Y. F. a jeho odkazom na jemu známe osoby s prepojením na žalovaného 1/. Vecí obdobného scenára (zneužitie osoby v tiesni vlastniacej nehnuteľnosť a sledovanie prevodu zastieraním skutočnej vôle) vôbec nie je málo (porovnaj vec tiež z popradského prostredia sp. zn. tunajšieho súdu 11Co/43/2017; vyhľadanie osoby v životnej tiesni, poskytnutie jej pôžičky so skomplikovaním možnosti jej vrátenia a získanie podstatne hodnotnejšej nehnuteľnosti, ktorej následný predaj predstavuje v demokratickej spoločnosti neželaný stav). Neskúsené osoby spravidla majú výrazne sťaženú dôkaznú pozíciu. Ak proces končí záverom súdu o dobrých mravoch, no ktoré mravy porušili obeť týchto transakcií, je dôvod na záver o rezignácii súdu na spravodlivosť! Z rovnakých dôvodov (efektivita) nebolo dôvodné už otvárať opakované podnikanie žalovaného 1/ pri poskytovaní pôžičiek (zabezpečených) prevodom nehnuteľností, ktoré podlieha dohľadu Národnej banky Slovenska, či je oprávnené a či žalobcovia nemajú podliehať ďalším ochranným normám (porovnaj § 26 zák. č. 250/2007 Z. z.).

5. Proti rozhodnutiu krajského súdu (obom výrokom) podali dovolanie žalovaný 1/ a žalovaný 2/ (ďalej aj „dovolatelia“) s poukazom na § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP. K namietanej vade podľa § 420 písm. f/ CSP uviedli, že odvolací súd nedostatočným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie, keď nijakým spôsobom neodôvodnil, ako dospel k záveru, že žalovaný 1/ sa venuje biznisu, či obchodovaniu s nehnuteľnosťami a žalovaný 2/ stavebnému biznisu, ani ako dospel k hodnote nehnuteľnosti 58.000 eur. Z týchto skutočností vyvodil podstatný záver, že dovolatelia využili neskúsenosť a finančnú tieseň žalobcov. Nedostatok odôvodnenia rozsudku je aj v bode 34. ohľadom simulácie právneho úkonu, keď uviedol, že na kúpnu zmluvu nebola vôľa, a že žalobcovia nesledovali trvalé nenávratné zbavenie sa vlastníctva. Súd nezohľadnil, že obaja žalobcovia s odstupom dvoch mesiacov uzavreli dodatok ku kúpnej zmluve, a teda minimálne počas týchto dvoch mesiacov nemali pocit, že zmluvu uzavreli v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok, alebo že kúpna zmluva mala byť len simulovaným právnym úkonom. Nedostatočné odôvodnenie spolu s tým, že odvolací súd priamo zmenil rozsudok súdu prvej inštancie (bez toho, aby dal žalovaným možnosť prípadne doplniť dokazovanie na vyvrátenie skutočností, ku ktorým dospel len odvolací súd) je procesným pochybením súdu. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP dovolatelia uviedli: „... žalobcovia sa mohli domáhať na súde vrátenia svojho plnenia bez toho, aby v žalobe vyjadrili podmienenosť tohto plnenia nárokom druhej strany, len ak by sami neboli povinní vrátiť plnenie žalovanému (teda len ak by podľa zrušenej zmluvy plnil výlučne on, alebo ak by do vyhlásenia rozsudku splnili svoju povinnosť vrátiť žalovanému jeho plnenie). Zo spisu ale vyplýva, že o tieto prípady v danej veci nešlo. Vzhľadom na to sa žalobcovia nemohli domáhať samostatného plnenia, ale mali vyššie uvedenú vzájomnosť a podmienenosť práv a povinností účastníkov primerane vyjadriť v petite žaloby. Keďže žalobcovia v petite žaloby túto vzájomnú viazanosť reštitučných povinností účastníkov nevyjadrili a súd bol viazaný ich žalobným návrhom (§ 153 ods. 2 O. s. p.), nemohla byť ich žaloba už z tohto dôvodu úspešná. Za daného skutkového stavu nebolo možné vyhovieť žalobe, ktorá nezodpovedala § 457 OZ a ani prekročiť žalobný návrh a rozhodnúť o vzájomnej povinnosti oboch účastníkov vrátiť si poskytnuté plnenia.“ Pričom poukázali na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 115/2008. Za nesprávne právne posúdenie veci považujú to, že odvolací súd rozhodol o určení vlastníckeho práva v prospech žalobcov bez toho, aby bolo zároveň rozhodnuté o vzájomnom reštitučnom nároku žalovaného 1/ na vrátenie kúpnej ceny. Žalobcovia dokonca ani len neformulovali svoj žalobný návrh tak, že žalobcovia majú povinnosť vrátiť zaplatenú kúpnu cenu v celkovej výške 28.000 eur a pokiaľ odvolací súd vyslovil, že kúpna zmluva je neplatná, tak v zmysle § 457 OZ sú žalobcovia povinní vrátiť žalovanému 1/ zaplatenú

kúpnu cenu v celkovej výške 28.000 eur, a to žalobca 1/ vo výške 14.000 eur a žalobca 2/ vo výške 14.000 eur. Žiadajú, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu v celom rozsahu.

6. Žalobcovia v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaných uviedli, že odvolací súd sa vyjadril výstižne a vyčerpávajúcim spôsobom ku všetkým podstatným skutočnostiam, resp. nastoleným otázkam, ktoré boli rozhodujúce pre právne posúdenie predmetnej veci. Navrhli, aby dovolací súd dovolanie žalovaných v celom rozsahu zamietol a žalobcom priznal náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strany sporu, v neprospech ktorých bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpené advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie je prípustné, ale nie je dôvodné.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.1. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP je a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Dovolatelia vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP opierali o nedostatočné odôvodnenie (nepreskúmateľnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu spočívajúce v nevysporiadaní sa so skutočnosťami podstatnými pre jeho závery.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

14. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

15. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

16. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

16.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

17. Vo vzťahu k uplatnenej námietke nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje právne závery o čiastočnom vyhovení žaloby (o určenie spoluvlastníckych práv) v prospech žalobcov 1/ a 2/. Okolnosti, ktoré ho viedli k predmetnému právnomu záveru zdôvodnil konkrétne v bodoch 31. až 38. svojho odôvodnenia, v ktorých sa (podľa názoru dovolacieho súdu) dostatočne a preskúmateľne vysporiadal s právne relevantnou argumentáciou strán sporu. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vporadúva so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami a myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal (§ 220 ods. 2 CSP). Žalovanými nedôvodne vytýkaná vada zmätočnosti ohľadne absencie právnych úvah, ktoré viedli k záveru odvolacieho súdu v jeho rozhodnutí, neodôvodňuje čo do intenzity zásahu do procesných práv žalovaných záver, že bolo porušené ich právo na spravodlivý proces.

17.1. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. Samotné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 324/2011). Dovolací súd neakceptoval opodstatnenosť dôvodov, ktoré žalovaný uvádzal v dovolaní o zmätočnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, trpiaceho nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, pretože uvedené nezistil. Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne

odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnostnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci túto vadu zmätočnosti nezakladá (R 24/2017); tento právny záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019).

18. Dovolatelia ďalej odvolaciemu súdu vytýkali, že sa dopustil procesného pochybenia, keď zmenil rozsudok súdu prvej inštancie bez toho, aby dal žalovaným možnosť prípadne doplniť dokazovanie na vyvrátenie skutočností, ku ktorým dospel len odvolací súd.

18.1. Dovolací súd akcentuje, že pre naplnenie zmätočnostnej vady podľa § 420 písm. f/ CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18.2. Pod pojmom nesprávny procesný postup je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr.: právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a ku všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom vo svojom materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol strane rozsudok doručený do vlastných rúk. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu (viď napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 105/2018, 5 Obdo 17/2020).

18.3. Zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom z 20. augusta 2019 (pozri č. I. 320 a nasl. spisu) vyplýva procesný postup odvolacieho súdu v danom spore, keď odvolací súd vykonal dokazovanie oboznámením obsahu spisu, následne vyzval strany na vyjadrenie a prednesenie návrhov na dokazovanie, vo veci sa najprv vyjadril právny zástupca žalobcov, následne právny zástupca žalovaných, následne krajský súd uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené, umožnil stranám, resp. ich právnym zástupcom predniesť záverečné reči a vyhlásil rozsudok (bližšie pozri č. I. 322 a nasl. spisu). Uvedený procesný postup odvolacieho súdu nevykazuje rozpor so zákonom. Pričom zo znenia zápisnice nevyplýva, že dovolatelia, prípadne ich právny zástupca namietali nemožnosť vyjadriť sa, prípadne uviesť návrhy na dokazovanie, či iný nesprávny procesný postup odvolacieho súdu. Je potrebné tiež poznamenať, že návrhy na doplnenie zápisnice, ani námietky proti jej zneniu žalovaní, ani ich splnomocnený zástupca nevzniesli, pričom uvedené platí aj vo vzťahu k námietkam ohľadom vedenia pojednávania. Napokon dovolací súd preskúmaním spisu zistil, že na pojednávaní na výzvu odvolacieho súdu na vyjadrenie vo veci právny zástupca žalovaných uviedol, že „My nemáme ďalšie návrhy na dokazovanie. Zotrvávame na svojich písomných vyjadreniach a stanoviskách.... „

18.4. V danom prípade najmä z hľadiska princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasti práva na spravodlivý proces bola žalovaným v odvolacom konaní vytvorená dostatočná príležitosť reagovať na proces dokazovania, čo mohli žalovaní urobiť prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu v priebehu pojednávania, prípadne v záverečnej reči; teda dovolatelia efektívne mohli využiť možnosť vyjadriť sa k prípadne navrhnutým dôkazom a mali reálnu možnosť ovplyvniť konečné rozhodnutie odvolacieho súdu.

19. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd uzavrel, že žalovaní neopodstatnene namietali nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie ich procesných práv v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalovaných v tejto časti ako nedôvodné v zmysle § 448 CSP zamietol.

20. Dovolatelia vo svojom dovolaní ďalej výslovne uviedli ako dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP.

20.1. Nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, je konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa odvolací súd riešil nesprávne. Najvyšší súd uvádza tiež to, že pokiaľ dovolateľ namietá nesprávnosť alebo nepodloženosť niektorých skutkových záverov súdov, neprípustne tým predkladá na dovolací prieskum skutkové, nie právne otázky. Dovolací súd je pritom viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

20.2. Teda musí ísť o otázku právnu (v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie ustanovenia § 421 ods. 1 CSP vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie

záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. 21. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 2 Cdo 203/2016 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 123/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

22. V danom prípade dovolací súd posudzujúci dovolanie podľa obsahu (§ 124 CSP) mal za to, že dovolatelia namietajú nesprávne právne posúdenie odvolacieho súdu v otázke absencie vzájomnej viazanosti reštitučných povinností účastníkov v petite žaloby v zmysle § 457 OZ a z tohto dôvodu neúspešnosti žalobného návrhu, pričom dovolatelia poukázali na rozhodnutie sp. zn. 3 Cdo 115/2008, od ktorého sa mal odvolací súd odkloniť (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP).

23. Dovolateľmi v dovolaní vymedzená právna otázka v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP však nekorešponduje s právnou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Napokon túto otázku odvolací súd ani neriešil. Z rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že v preskúmanom rozhodnutí riešil otázku ne/platnosti kúpnych zmlúv, pričom dospel k záveru o unesení dôkazného bremena žalobcami a na tom základe uzavrel, že sporné kúpne zmluvy sú neplatné.

24. Odvolací súd zo zisteného skutkového stavu nemal pochybnosti, že v danom prípade úkon žalobcov nesmeroval k nenávratnému zbaveniu sa vlastníctva, ktoré bolo z hľadiska obydla pre žalobkyňu prepotrebné, ale k prevodu nehnuteľnosti len a len za účelom zabezpečenia vrátenia dlhu. Skutočnou kauzou (dôvodom) tak v danom prípade mal byť zabezpečovací prevod práva, nie trvalý prevod vlastníckeho práva. Tým pádom právna otázka dovolateľov ohľadom vzájomného reštitučného nároku žalovaného 1/ na vrátenie kúpnej ceny (§ 457 OZ) nie je tou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. V dôsledku čoho nebol splnený predpoklad prípustnosti dovolania vyplývajúci z § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP a tým aj posudzovania možnosti prípadného odklonu rozhodnutia odvolacieho súdu od dovolateľmi uvádzaného rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 115/2008, resp. rozdielneho rozhodovania dovolacím súdom.

25. Navyše z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi vyskytla nejednotnosť navonok prejavená v prijatí odlišných právnych názorov; inými slovami: ide o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, v jej riešení dovolacími senátmi sa ale prezentuje nejednotnosť brániaca vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho (procesnou) povinnosťou: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ označením konkrétnych (odlišných, napríklad aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne. V rozhodnutí sp. zn. 8 Cdo 78/2017 najvyšší súd doslovne uviedol, že v takom prípade je dovolateľ „povinný dovolací dôvod vymedziť označením rozhodnutí dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o danej právnej otázke rozhodoval rozdielne (zaujal iné právne závery)“.

25.1. Dovolateľa vo svojom dovolaní ani neoznačili rozdielnu rozhodovaciu prax, keď označili jediné rozhodnutie dovolacieho súdu (od ktorého sa mal odvolací súd v zmysle dovolania odkloniť), neuviedli, v čom spočíva rozdielna rozhodovacia prax dovolacieho súdu, resp. ktorý z rozdielnych právnych názorov dovolacieho súdu považujú dovolatelia za ne/správny pre právne posúdenie veci. Z uvedeného tak vyplýva, že žalovaní v dovolaní neuviedli relevantné rozhodnutia dovolacieho súdu, ktorými sa rozdielne rozhodovalo o otázke absencie vzájomnej viazanosti reštitučných povinností účastníkov v petite žaloby v zmysle § 457 OZ a z tohto dôvodu neúspešnosti žalobného návrhu, (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP), ktorá otázka ale nebola tou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, čím dovolací dôvod nebol žalovanými vymedzený spôsobom uvedeným v ustanovení § 421 ods. 1 CSP a § 432 CSP.

26. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovaných vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP nie je prípustné, a preto ho v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

27. Dovolatelia dovolaním v zmysle § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/, c/ CSP napadli aj druhý (II.) zrušujúci výrok odvolacieho súdu.

27.1. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd zmätočnosti, ktoré sú vymenované v ustanoveniach § 420 písm. a/ až f/ CSP.

27.2. Prípustným predmetom dovolania z hľadiska dovolacieho dôvodu podľa § 420 CSP je rozhodnutie vo veci samej alebo rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

27.3. Pokiaľ je dovolaním napadnuté uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je zrejmé, že sa nejedná o rozhodnutie vo veci samej, ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V dôsledku zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom a vrátenia veci na ďalšie konanie nie je vec právoplatne skončená a súd prvej inštancie znovu o nej koná a rozhoduje.

27.4. V súvislosti s podaným dovolaním žalovaných smerujúcim proti zrušujúcemu výroku rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bola vrátená vec na ďalšie konanie, dovolací súd poukazuje taktiež na rozhodnutie č. R 19/2017 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2017, ktorého právna veta znie: „Dovolanie proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku.“

28. V zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP je dovolanie prípustné iba proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Z citovaného ustanovenia prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorý zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, nevyplýva.

28.1. Žalovaní dovolaním napadli výrok rozhodnutia, ktorým odvolací súd čiastočne zrušil rozsudok súdu prvej inštancie. Výrok rozhodnutia, ktorým odvolací súd čiastočne zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu potvrdzujúcim alebo zmeňujúcim rozhodnutie súdu prvej inštancie (viď aj publikáciu Civilný sporový poriadok, Komentár, C. H. Beck, Praha, 2016, str. 1380 a 1381, pozri aj sp. zn. 4 Cdo 97/2019, 3 Cdo 116/2019, 2 Cdo 144/2018).

28.2. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd uzatvára, že proti výroku rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bolo čiastočne zrušené rozhodnutie súdu prvej inštancie, nie je dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/, c/ CSP prípustné.

29. Dovolací súd preto procesne neprípustné dovolanie proti druhému výroku (II.) rozhodnutia odvolacieho súdu odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP bez skúmania, či v konaní došlo k dovolateľmi namietaným dovolacím dôvodom.

30. Napokon dovolací súd zdôrazňuje, že samotná povaha uznesenia odvolacieho súdu o zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie a vrátení veci tomuto súdu na ďalšie konanie, otvára strane sporu možnosť v pokračujúcom konaní uplatniť všetky svoje procesné práva, vrátane právnej argumentácie (právna stránka veci) a práv na využitie riadnych, prípadne aj mimoriadnych opravných prostriedkov.

31. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalovaných proti prvému výroku (I.) rozhodnutia odvolacieho súdu je v časti namietajúcej vadu podľa § 420 písm. f/ CSP síce prípustné, ale nie je dôvodné a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/, c/ CSP je neprípustné. Dovolanie žalovaných proti druhému výroku (II.) rozhodnutia odvolacieho súdu nie je prípustné. Vzhľadom na uvedené dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

32. Žalobcovia boli v dovolacom konaní úspešní, preto im dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.